

talt til ham om hans Skrift og sagt ham Behageligheder for det. Men medens Per havde opfattet de andres Lovord simpelthen som Høflighedsfraser, kunde han vanskeligt tvivle om Aron Israels Oprigtighed. Dertil havde han hørt for meget om denne stille Lærdes begejstrede Sandhedssøgen og hele ideelle Stræben. Og det var jo desuden ikke første Gang, han havde vist Deltagelse for ham og hans Fremtidsideer.

Per svarede, som sandt var, at han var overrasket over, at hans Bog overhovedet var kommen ham for Øje. Den havde dog ellers ikke vakt nogensomhelst Opmærksomhed. Bladene havde jo ikke engang omtalt den, hvorimod alle de københavnske Aviser i de samme Dage, da Bogen udkom, havde været meget optaget af en fremkommen Plan til en Flytning af Tivoli.

„Jeg lagde godt Mærke dertil,“ sagde Aron Israel. „Og jeg har derfor ogsaa gaaet og kæmpet med Lysten til at skrive Dem til. Jeg syntes, De skulde dog ikke være uvidende om, at der var Folk herhjemme, hvem Deres stolte og frejdige Tro paa Menneskehedens Udviklingsmuligheder og Deres hele Storsyn paa Fremtidens Naturerobringer har varmet og opbygget. Ja . . . jeg bruger med Forsæt det Ord. Efter min Mening hører Deres Bog til den sande Opbyggelseslitteratur; den virkede paa mig som et Foraarspust, — lidt hovedsvimlende men saa velgørende havfrisk. Jeg ønsker inderlig, at Deres Natur-evangelium vilde blive taget ret til Hjerte af vor kære Ungdom herhjemme, der jo stadig behandler Realkundskaberne med en uforstandig Overseenhed og rimeligvis derfor saa sørgelig let forknyttes af Livet.“